

Тодоръ.

Ами родството!

Инокентий.

Не знамъ . . . азъ ти казвамъ това що забѣлѣзвамъ.

Тодоръ.

Струна се тя: отъ една страна я заплете съ този маякъ, отъ друга съ това родство!

Инокентий.

(Загрижено) Не знамъ! и ми е драго, гдѣто тѣй стана, и —

Тодоръ.

Чуденъ си!

Инокентий.

Тѣй говоришъ защото не знаешъ какво е на моята душа. Ехъ, Тодоре, ти не знаешъ какво нѣщо е да ти купишъ душата за тихо, сѣмейно щастие . . . Разбирашъ ли: тихо, сѣмейно кѣтче . . . И когато то е изгубено! . . . (задъхва се) безвъзвратно погубено за мене — азъ жаднѣя да се сбиратъ тѣ поне, двамата, единички тѣ що сж ми останали на тоя свѣтъ . . . (унесено) И въ тѣхното щастие — азъ ще съзерцавамъ мосто . . . Отъ далечъ, отъ топлия кѣтъ край огнището, азъ ще ги гледамъ, ще имъ се радвамъ . . . и тѣй струва ми се, по-спокоенъ ще склопя очи.

Тодоръ.

(Замплено). Тѣй . . . Тѣй!

Инокентий.

А като се смисля, че това родство —

Тодоръ.

И ще имъ попрѣче . . . (смѣта) толкова — петъ,